

Letecké dny v Plzni očima amatéra

Elena Visloguzova

Během posledních let dostávají stále většího ohlasu zábavné akce s názvem „letecké dny“. Obvykle se jedná o akci technicko-zábavného typu, která se provádí na území jednoho z mnoha českých letišť. Dle slov organizátorů, je jejich cílem přiblížit oblast letectví, parašutismu a všeho, co k tomu patří, široké veřejnosti.

Jednou z nejznámějších akcí jsou letecké dny v Plzni, které letos proběhly ve dnech 25. - 26. srpna. V rámci doprovodného programu, který se každým rokem rozšiřuje, byla letos návštěvníkům představena výstava vojenské techniky, výstava tematických obrazů, skoky parašutistů, letecká show záchranných vrtulníků a nechyběl ani prodej suvenýrů či doplňků. Vrcholem celého přestavení byly jistě lety naprosto rozdílných modelů z různých dob: od těch nejstarších letadel, které jsme mohli vidět v retro filmech o válce, až po ty nepopsatelně rychlé stíhací letouny a speciální modely pro vzduchovou akrobacii.

Každý, kdo se na tuto akci dostavil, mohl mít trochu jiný důvod k návštěvě. Někdo přijel za rodinnou zábavou: lákal ho lehký oběd v poli, doprovodný program, na který se dá dívat s celou rodinou a pak také pouštění draků. Jiný přijel s přesně definovaným cílem: doplnit si svoji sbírku vojenského vybavení například o rádio sovětského vojáka z roku 1942. A další se zase přijel podívat na vítěze evropských leteckých soutěží, tj. na člověka, který každodenním překonáváním vzdušných bariér všem dokazuje vítězství lidské mysli nad tělem.

Potkali jsme zde několik pilotů-imigrantů, kteří žijí v České republice už delší dobu, a promluvili jsme si s nimi o tom, jak se k létání dostali, jak si teď cítí, když se jim splnil chlapecký sen a také, co si na létání cení nejvíce.

Michael, 31 let, Izrael:

Přestěhoval jsem se do České republiky před 5 lety kvůli práci. Vlastně, celý můj život od mládí byl tak nějak spojený se vzduchem. Vystudoval jsem vyšší leteckou školu, kde jsem získal určité teoretické znalosti o aeronautice. Poprvé jsem se však zblízka s letadly setkal až

v armádě. Strávil jsem 3 roky ve vojenském letectví. Krátce po tom jsem začal s parašutismem. A teď je tomu už krásných 8 let, co koukám na svět z ptačí perspektivy. Mým snem však bylo stát se pilotem.

Před rokem jsem si řekl, že sny se mají plnit, a proto si udělám licenci na pilota pro ultralehká letadla. Je to nepopsatelně krásný pocit, když kontroluješ tak relativně velký mechanismus. Hodíš veškeré problémy za hlavu a jenom letíš. Cítíš svobodu ve třech rozměrech, uvolnění, ale také zodpovědnost za to, co se děje.

Od léta se ke mně začali přidávat i mí přátelé a přátelé mých přátel a tak dále. Teď si toho užívám ještě více než kdy před tím. Mám nejenom radost z toho, že dělám to, co mě baví, ale dostávám také obrovské množství pozitivní energie od člověka, který sedí na místě druhého pilota. Ať už je to jeho první zkušenost nebo dlouhodobá vášeň, společně pocítujeme, jak se letadlo odlepí od země a pak si určujeme destinaci naší cesty. Je to úžasné!

Domnívám se, že by člověk měl v životě dělat pouze to, co ho baví. Proto je dost možné, že si časem z mého potěšení udělám menší, nebo třeba i větší, business. Člověk, který si dokáže ze svého koníčka udělat práci, už nikdy nemusí pracovat. A to bych chtěl.

Marina, 35+ let, Rusko:

Přijela jsem do České republiky před 7 lety z krásného města Petrohradu. Manžel tady dostal pracovní nabídku, takže jsme se sem přestěhovali s celou rodinou. Momentálně jsem maminkou na plný úvazek, která se nedávno stala pilotkou.

Letadla byla vždy obrovskou vášní mého manžela. Jedno dokonce vlastníme. Během jednoho měsíce strávíme spoustu hodin ve vzduchu, cestujeme buď po republice, nebo i do zahraničí. Ve vzduchu se setkáte s různými situacemi, občas i kritickými. Může to být například změna letecké cesty, potřeba se podívat v mapách po nejbližším letišti nebo nutnost spojit se s centrálním dispečinkem.

Řekli jsme si proto, že potřebujeme v rodině druhého pilota. Máme dvouletou dceru, a je potřeba dbát na větší bezpečnosti a pojistit se pro nouzové případy. Ať se dnes stane cokoliv, vždy už budu schopna přistát letadlem na zem.

Nejdříve jsem z tohoto nápadu nebyla nadšená. Myslela jsem, že buď mě nepustí lékař, nebo instruktor řekne, že nejsem schopná se naučit řídit letadlo. Ukázalo se, že to nejenom umím, ale také, že mě to postupem času začíná i bavit. Je to příjemný pocit, že tě tak obrovská věc poslouchá: potřebuješ letět doprava a letí doprava, potřebuješ letět nahoru a letí nahoru. Pocit kontroly nad situací je právě to, co mě baví.

Ted' se společně s manželem snažíme vybudovat společnost, která se bude zabývat leteckou přepravou a trénováním pilotů. Dokonce jsme si už připravili náš web.

Dmitrij, 35 let, Rusko:

Přijel jsem do Česka už poměrně dávno, před 9 lety. Pozvala mě jedna IT společnost do svého pracovního týmu a nemohl jsem to omítnout.

Létání mě bavilo vždy. Nejprve jsem létal na různých leteckých simulátorech. Jsou to takové hry na počítači nebo na jiných přístrojích, které věrně modelují situaci ve vzduchu. V roli pilota musíte zvládat různé úkoly či zadání.

Před rokem a půl jsem létání poprvé vyzkoušel naživo. A v té chvíli moje srdce zajiskřilo a zrodila se vášeň. Udělal jsem si licenci na pilota, trvalo to asi 1 rok. Nyní si snažím pravidelně půjčovat letadlo a létat po republice. Dále bohužel zatím nesmím. Na to je potřeba mít další licenci, kterou můžu dostat teprve, až odlétám určitý počet hodin.

Je to hustý! Je to naprosto nepopsatelný - ten pocit, který prožíváš při letu! I když tohle říkají asi všichni. Nejvíce mě na létání baví to, že ty jsi někde vysoce nad zemí a všichni jsou dole tak maličcí, tak nedůležití. Létání je můj vlastní způsob meditace.